Ч. 84. Неділя 14 (27) цьвітня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Переговори з Бурами.)

В палаті послів мають відбувати ся на другий тиждень повні засіданя палати кождого дня. В суботу дня 3 мая буде перерва в нарадах палати, а то з огляду на збираючі ся дня 6 мая делеґациї. Перерва потреває імовірно до 11 мая. — Вольф скликав на нині в телеґрафічній дорозі збори мужів довіря т. є. своїх приятелів, котрим хоче пояснити справу о перекупстві зі сторони цукрового картелю, о що его обжаловують его противники. Помимо онодашної конференциї предсідателів клюбових, котра спротивила ся вставленю до розправи буджетової инших проєктів законів і державних предложень, обстають аґрарні при тім, аби закон о знесеню торговлі збіжем на речинець був перед буджетом полагоджений і грозять, що не будуть голосувати за буджетом в третім читаню, заки закон о тій торговли не буде ухвалений. Вчера цілий день др. Бербер перепраевляв з ріжними провідниками сторонництв. Всї наради дотикали робіт парляменту.

Надії, які в Льондоні з дня на день покладали на заключене мира з Бурами, розвіяли ся значно. Що найменше певна річ, що відпоручники Бурів з Преториї вернули до табору своїх військ, що они воєнні операциї ведуть дальше, і як льорд Бальфур в льондоньскім парляменті заявив, при таких обставинах не можна думати про скору віднову мирних переговорів. Насуває ся тепер питане, що на тих вступних конференциях, які в Преториї відбули відпоручники Бурів з Кіченером і Мільнером, раджено і що на них постановлено, чи ті конференциї перервано, позаяк не могли погодити ся на мирові условія, чи справді, як кружать вісти, винайдено основу, на якій опісля може дійти до мира. Сю послідну вість розповсюджує одна часть анґлійского дневникарства. З почину Бурів, як найновіші вісти голосять, осягнено основи певного мира. Позаяк переправи в Преториї ведено не з почину самих Бурів, то можна уважати річию певною, що Бури не так дуже кваплять ся з покінченем війни. Того однак зовсім певно бажає льорд Кіченер, щоби виказати ся певним успіхом переговорів перед льордом Вольслеєм, котрий піби то на прогульку вибрав ся до Африки, позаяк після певних вістий король Едвард горячо бажає мира. З тих вістий можна отже одно уважати річию певною що-до тих найдених мирових основ, що їх зміст відповідає лише бажаням Анґлійців, але не дійстним обставинам. Деякі обставини знов промовляють за здогадом, що переговори розбили ся, а війна на ново зачне ся по давному. Наколи анґлійске дневникарство добре поінформоване, як оно о тім запевняло, що Анґлія не признасть найменшої тіни независимости Бурам ані загальної амнестиї, то можна з гори вважати певним, що Бури відкинуть такі условія. Все, що Анґлія могла би признати Бурам, відкидали они вже в давнійших переправах. Они принесли жертви трилітної війни, щоби здобути независимість і амнестию. Отже не можна гадати, що в тій хвили, коли Бури в лішпім положеню, як коли-будь, могли би они зречи ся амнестиї і независимости. З сим згоджують ся вісти, що переказують нам про зірване мирних переговорів і про нові підготовленя до війни. Деякі добачають в тих переговорах лише вимірену штуку на льондоньский парлямент, щоби одержати дальші фонди на війну. Задля недостачі певних вістий про вислід переговорів в Преториї, не виключена річ, що осягнено порозумінє мирове між заступниками Анґлії і Трансвалю та Оранжийскої републики і що тепер розходить ся о те, щоби й відділи Бурів, що стоять в поли і европейских відпоручників Бурів приєднати для мира. З тим годить ся заява Бальфура, що вправді не умовлено примиреня, але що Бурам признано ті пільги, які їм уможливлять порозумінє щодо мира. Річ ясна, що Анґлія в тім користнім случаю готова принести значнійші жертви для мира, як то признають льондоньскі дневники. На всякий спосіб можна припустити, що переговори або зовсім розбили ся, або що Анґлія значно попустила що-до условин мира. В першім случаю війна могла би ще протягнути ся на цілі роки, в другім случаю потвердив би ся давнійше вже висловлюваний погляд, що в тій війні лише Анґлія буде сею стороною, котра мусить уступити і потерпіти значну втрату своєї могутности і морального значіня.

СТАНІЯ.

(З сербского — Никашиновича-Вршанїна.)

В навечіре Арлієвого дня мав я вибрати ся в дорогу на Маєвицю, — троха, щоби пізнати ті сторони, а троха, щоби відвідати деяких своїх приятелів. Правда, не міг я довго задержуватись, але волів і три дні свобідного часу провести в тім лісї, ніж цілий день блукати по місті.

Наняв я собі коня, похвалитись ним годі; була то стара присадкувата шкапа, кулява на задну ногу. Зате слухнянна товарина, що лінивому газді приносить більше хісна, ніж він сам.

З полудня, около третої години, вибрав ся я в дорогу. Небо було погідне, а духота давила. Сонце пекло, що чоловік ледви дихав.

Полегкий мій „вороний", то знов велика жара, — досить, треба мені їхати найменше з пять добрих годин з Дільної Тузлї до вершка Маєвиці.

Не ішов я ще і години, з полудневого заходу почали сияти блискавки. Сонце стояло досить високо, але я ще побоював ся, щоби мене не захопила буря серед Маєвиці. Підганяю свою шкапину, але голодна товарина мовби нерозуміла моєї тріводи. Стрімкі урвища, провалини і повижолоблювані яруги, попукана від посухи земля — пожалкували вороного, та і я зліз з него і ішов разом з ним пішки. Де найду трохи сяду на малий відпочинок, а мирна коняка користає з того відпочинку і скубає коло мене зжарену і зівялу траву.

Між тим сонце зближало ся ід заходови, а хмари чим-раз більше почали збивати ся. Духота стала ще більша, і я на певно вижидав скорої зливи, та лише спішив ся чим скорше на вершок, а у низ буде легше вже іти.

Спішу ся на гору, а гора горою: чим більше спішиш ся, спинаєш ся усе повільнійше. Гляджу висше себе, й бачу, що можу за добрих три чверти години дібратись на вершок. Піджену знов бідну шкапуну, обіцюючи їй добру вечеру на конаку (нічлігу), але она лиш постриже ухами і махне хвостом, обганяючи ся від мух. Хмари гнали як на крилах, прикрили за хвилю ціле небо, навели на ліс пітьму. Гляджу по-над себе, а вершка гори вже не бачу. Покрила єго пітьма густих хмар. Увійшов я в ліс, що був під вершком. Якийсь холодний воздух, повний вохкости, повіяв на мене, і я почув студінь. Слабий вітер холітає деревами, а густе листє шелестіло таємничо. Оглянувшись довкола, дивлюсь, чи нема де живої душі. Останні хотки, що стоять під полонинами, лишив я перед двома годинами.

Нарешті з тяжкою бідою дістав ся я на верх. Мрака усе закрила, а на мене повіяв вохкий вітер. Хмари спустились до вершків дерев.

Мені стало якось коло серця холодно. Передомною густий ліс, знаний яко захист гайдуків і розбишак, а я маю при собі лиш малий ножик і кулявого, слабого коня. Крім того не знав я правої дороги, котра мала мене завести до прибойскої церкви. Правда, я вже раз туди переходив, але пітьма не дала мені дороги розпізнати, бо з гори веде пять до шість яруг на ріжні сторони. Як було ясно, може бим міг розпізнати дорогу, а яко добрий пішак злетів бим за пів години. Надто край вузкої стежочки находять ся на многих місцях провали 300—400 метрів глубокі.... кінь не обізнаний.... не дай Боже нещастя, пропадемо оба без слиху і диху.

— Вконець оглядаю ся, чи бим де не зазрів якої хатини, де бим міг переночувати а коня пустити в ліс, най пасе ся, що Бог дасть. Але в темноті не можна було нічого бачити.

Щож ділати иньшого, як не лізти далї, куди зайшов? Я відломив добру гиляку і ведучи коня за уздочку, іду в густий ліс. Блискавиці почали присьвічувати а грубий дощ іти. Руку перед очи поставити, — не можна було єї видїти, так була пітьма стиснула ся. Коли заблисне — столітні буки стоять мов які велнти, а непрочищені і густі корчі представляють ріжнородні облича, збуджуючі фантазию, і додають страху. Насуває ся думка, що ось зараз настане борба з якимсь медведем, вовком або диком....

Тягну свою шкапину — а она нараз стала. Помислив я собі: певно щось занюхала. Став я тягнути єї за уздочку, а она ані кроку! А що була пітьма і я єї не міг видїти, то мацаю єї за уха чи не стриже ними, але она опустила їх бідна. Перечекав я троха і знову тягну єї, — она як би хотіла іти а щось не

Новинки.

Львів дня 26-го цьвітня 1902.

— **З надходячими сьвятами Воскресенія Христового** засилаємо П. Т. нашим читателям сердечні желаня. Христос воскрес!

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский повернув до Львова.

— **Впреосьв. митрополит Шептицкий** виїде по празнику сьв. Юра, т. є. в першій половині мая на канонічну візитацию деканатів рогатиньского і бережаньского.

— **Золоте весілє** обходив ві второк рано дуже торжественно кн. Адам Сапіга у Львові. Рано відбули ся дві служби Божі в домашній каплици при палаті князя при ул. Коперника. В часі першої служби Божої приймила княжа пара причастиє, в часі другої промовив до ювілятів о. Братковский. По богослуженях приймала в заступстві недомагаючого князя жена его депутациї і ріжні визначні личности, котрих явило ся дуже много. З ріжних сторін краю і заграниці наспіло множество телеграм і желань, між иншими від сьв. Отця, п. Намістника гр. Пініньского і ин.

— **До відомости Р. Т. читателів наших** подаємо, що п. Кахникевич з причини недуги, вимагаючої довшого лїченя, не в силї давати відповідий на присилані питаня як також уміщати ради господарскі, длятого в сих двох рубриках нашої часописи потягне ся ще довша перерва.

— **Руский театр** з Станиславова подає до відомости, що в суботу сего тиждня представленя не буде. Перед виїздом до Чорткова дасть в Станиславові ще лише 4 представленя і то: в недїлю дня 27 цьвітня „Трійка гільтаїв“, фарса в 5 відслонах з прольогом і епільогом О. Нестроя; в понедїлок дня 28-го цьвітня „Перехитрили“, комічна оперета народна в 3 актах М. Кропивницкого; ві второк дня 29-го цьвітня „Пташник з Тиролю“, оперета в 3 актах Целера; в четвер дня 1-го мая по раз перший „Катерина“, велика опера в 3 актах Аркаса. Оперети і опера будуть відограні при співучасти знаменитої цїлої орхестри 24-го полку піхоти.

— **Огонь.** З Дрогобича доносять нам: Дня 21 с. м. займило ся в Попелях в хатї Николи Винаря, а в наслїдок того згоріло 8 хат зі всїми будинками господарскими. В тім огни згинув й 5-лїтний синок Каськи Смук, Михась, котрий очевидно перепудившись огню, сховав ся до стайнї Юрка Воляньского.

— **Обманені еміґранти.** Позавчера вечером приїхало до Відня 70 людий, мужчини, жінки і діти, котрих звербував якийсь несовістний аґент еміґраційний з Франкфурта, обіцюючи їм добрий заробок. До угорского села Ярок приїхав був той аґент іменем Пешке, позабирав від них задатки і поїхав казавши людем вибирати ся за ним в дорогу. Они вибрали ся, приїхали до Франкфурта і аж тут побачили, що стали ся жертвою обманьства. Нещасливі лишились без крейцаря і кусника хлїба. Добрі люди і рада міста зложили ся та вислали нещасливих назад до рідного села. — А по правдї таки самі собі винні, бо пехай би неслухали першого липшого дурисьвіта Таке саме жде й неодного з наших еміґрантів.

— **Напад на Пасїках під Львовом.** Іван Вус, що мешкає на т. зв. галицких Пасїках, переходив деси зовсїм безпечно через сад своєї пасербицї Софії Топольницкої, аж вчера по полудни стрітила его небезпечна пригода Властителька саду велїла скопати стежку, що й зробив мешкаючий у неї челядник столярский Войтїх Борковский, а відтак взяв ся садити деревця. Коли побачив, що Вус іде зі своїм сином Францом просто на скопану стежку, замахнув ся на ідучих рискалем, а коли ті відскочили, він вимив револьвер і стрілив з него два рази, не поцїливши на щастє нїкого. На гук вистрілів вибігла Топольницка і втягнула Борковского до хати, але той вхопивши сокиру, вибіг знову на двір, побачивши однакож стриия Фр. Вуса, здержав ся. Борковского арештувала поліция і всадила до клїтки а револьвер з 4 набоями взяла до свого складу.

— **Корова за 6 крейцарів.** На ярмарку в Сабіні (Германштадті) в Семигородї купив жид у селянки з Тірґушор корову за 120 К. і заплатив їй шістьма золотими штуками по 20 К. По правдї були то лиш позолочені 6 бронзових монет по 2 сотики отже не більшої вартости, як позолочені 6 крейцарів. Селянка не знаючись на грошах взяла їх за 20-коронівки.

— **Украдене золото.** З Деви на Угорщинї доносять, що до бюра копальнї золота барона Теодора Борнеміси в Г.-Босан, добули ся оногди злодії і розбили зелїзну касу та забрали з неї пять міхів золота. Замітне, що касы пильнував сторож нічний, але не видїв злодіїв.

— **Помер з голоду.** N. W. Tagblatt доносить, що ґр. Феликс Тефа помер у Відни з голоду. Мешкав на передмістю, харчував ся в людовій кухни, а в зимі не міг навіть виходити на двір, бо не мав плаща. Коли занеміг зовсїм, взяли его до шпиталя, де за два дни помер. Лікар сконстатував заморенє голодом.

— **Лїтний розклад їзди.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: З днем 1 мая с. р. буде обовязувати на шляхах, в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові, лїтний розклад їзди, в котрім заміщено кілька пожаданих змін і то так під зглядом получень поїздів в стациях розїздових, як і инших потреб подорожуючої публики особливо підчас купелевого сезону. — Усильним стараням удало ся узискати трете полученє з российскими зелїзницями полудневими через Підволочиска згл. Волочиска, поміж Одесою і Київом а Віднем. В тій цїли курс поїздів особових ч. 15 і 16, котрі переходили тілько на шляху Краків-Тернопіль, продовжено аж до Підволочиск згл. Волочиск. — Через переложенє відїзду поїзду ч. 15 зі Львова на годину 9 вечером, будуть згадані поїзди лучити ся у Львові з поїздами блискавичними ч. 5 згл. ч. 6 а в Підволочисках згл. Волочисках з почтовими поїздами российскими ч. 5 згл. 6. — В той спосіб подорож з Відня до Одеси і Київа можна буде відбути в протягу півтора доби з одною тілько ночию. — Задля продовженя курсу поїздів особових ч. 15 і 16 до Підволочиск, будуть від 1 мая с. р. поїзди особові ч. 11 і 14 яко змінні, переходити тілько до Тернополя, а утрачене через те полученє в Борках великих від вечірного поїзду з Грималова до поїзду 14 в Тернополи доповнить поїзд мішаний ч. 262, переходячий поміж Борками великими а Тернополем.

В цїли удогідненя руху льокального з Ряшева до Львова, буде поїзд ч. 21 відходити о 1 годину скорше з Ряшева, а їзда его буде прискорена. Зміна тая уможливить подорожним з Ярослава і з лінії сокальскої відповідно до внесених петиций, вчаснійший приїзд до Перемишля згл. Львова. — Крім сего дістане ся ще сей поїзд у Львові до получення з поїздом особовим ч. 11, відходячим до Тернополя, котрого відїзд відрочено о цїлу годину. — Так само має получене у Львові з поїздом ч. 311, відходячим до Станиславова. Більшаючий з року на рік в лїтнім сезонї рух особовий на шляху Львів-Перемишль і пануючий з наслїдок того натовк подорожних при вечірнім поїздї у Львові, дав повід до заведеня нового поїзду льокального поміж Львовом а Перемишлем на час від 1 мая до 30 вересня с. р. — Поїзд сей відходить о год. 8 мін. 25 вечером, отже в порі дуже догіднїй і поможе через подїл подорожних до вигіднїйшої їзди в найбільше фреквентованій порі року.

пускає. Пустив я уздочку, іду з заду глядїти, чи в що не замоталась. І справдї галузя замотало плащ що був привязаний до сїдла. Якось на потемки намацав я гиляку і перерізав єї ножиком, і увільнив коня. — Стежки вели стрімко. З одної і другої сторони росли буки — велити. Де яруга звужалась, там лупнув я собою до неодного бука, так що колїна мав я цїлком потовчені. Скоро натрафлю на яке стрімке місце, пробую насамперед паличкою і аж тодї поволи спускаю ся. Сухе листє і по нїм вода, — все це змішана з жовтою землею, навело мене на гадку, що користнїйше було би цїлком спустити ся нїжною половиною тїла.

Уже зі дві години продирає ся я крізь пітьму, а ще не видїв нїякої хати. Дощ перестав але з дерев спадали однакові каплї. Страх і зворушенє які опанували мене з першу, покинули мене і очи навикли до темноти. А все таки поликав я солодко слинку за якою хатою, за безпечним притулком і сухим ліжком, що змученому тїлу так було потрібне.

Не перейшло чверть години а перед мною показалась велика поляна. Боже поможи! вийшов я з ліса! — думаю собі. Тут мусить бути якась хата. Пристанув я трохи і слухаю, чи не гавкають пси або чи не чути якої признаки житя. Пустив ся тою прогалиною і побачив маленьке сьвітло і когут запіяв. Слава Богу! — подумав я, єсть хата! То могла бути 8 година вечером. Приспішив я в напрямі сьвітла і за кілька мінут добив я до загороди. На потемки не знав я, де ворота, а з конем через пліт не можу перелїзти. В тім зачули пси і пустились на мене так, що я ледво оборонив ся. Що дїяти иншого як не кликати домівників, щоби мене завели?

— О-о-о-о ґаздо! — крикнув я, а голос губив ся серед тої тишини в далекім лїсї.

— О-о-о-о ґаздо! — закричав я знов.

В хатї отворили ся двері. Хто там? — відозвав ся жіночий голос.

— По... до.... рожний — відповів я. — Хо... ди, за.... веди ... мене!

— По.... жди! — була відповідь.

За малу хвилю показала ся женщина несучи в руцї запалену скипку і відганяла псы.

Увійшов я в хату, а тота женщина за мною. Була то гарна дївчина з живими очима, опаленим лицем і повними кругленькими грудьми, в білїй довгій, сїльскій сорочцї, підперізана якоюсь хустиною.

Куча (пекарня) була простора, в нїй великий припічок, над припічком зелїзний ланцух, а на нїм висїв великий мідяний котел. В пекарни стояла деревляна шафа, від котрої несло квасним молоком, маслом, сметаною і сиром, край шафи стояв деревляний збанок (фучија) з водою, а на нїм цинкова умивальниця.

Попід стїну стояло кілька низьких трипіжних стільців та одна лавка.

— Чия се хата? — питаю дївчину.

— Попа Радована, — каже она, схрестивши руки на груди глядячи перед себе.

А чи піп Радован дома?

Она нїчого не відповіла, тілько пішла в сьвітлицю. За хвилю вийшов піп Радован. Високий і сильний мужчина, чорнявий, з густим волосєм і бородою. Живі у него очи, а все таки доєсть висказують, що чоловік сей богато видержав і потерпів.

Лице поскороджене віспою, але товстість вирівнувала грубші дзюбки. На собі мав короткі штани з грубого полотна, довшу сорочку, майже по колїна, був босий, а на голові мав замащений колпак, грецького крою, який носять всї духовники, що церквою підлягають царгородскому патриярхови. Поздоровившись з ним сказав єму своє імя, поспитав его, чи можу переночувати?

— Можеш! Чому нї? — відказав піп. — Хата не Бог знає яка, але що Бог дав маєш!

Взяв я малий стільчик і сїв коло ватри. З печи підносив ся дим через стелю.

Піп взяв стільчик і сїв коло мене.

— Як зове ся се село? — спитав я.

— Зло Село — відповів піп.

— То на таке я добре зайшов! Від села до прибойскої церкви добра година ходу...

— Ти певно голодний — сказав піп і пішов до сьвітлицї.

Дївчина вийшла до пекарнї і перебирала в миснику. Взяла риночку, поставила на огонь, розпустила 5 яєць, кинула на масло, котре почало розтопляти ся. Тимчасом піп взяв оден столець і поставив на него другий, виняв зі шафи і солонини, пушку соли і зворницький ніж, поставив се на столик і знов сїв коло мене.

— Чи ти отче, давно в тім селї?

— Від коли попую.

— А давно попуєш?

— На цьвітну недїлю буде лїт десять.

Заведений в послідні́м році на пробу поїзд сезоновий з Перемишля на Хирів—Загіре до Сянока і Риманова, Івонича і т. д., оказав ся пожаданим не тілько для місць купелевих, але і для цілого згаданого шляху. — Мимо одже розмірно високих коштів буде згаданий поїзд переходити що дня без перерви.

Вечірний поїзд ч. 1617 з Красного до Бродів одержав пізнійший і догіднійший відїзд, а заразом за посередництвом пізнійше зі Львова відїзджаючого поїзду ч. 15 також нове і скоре получене з поїздом поспішним ч. 5, приходячим з Відня. — Наколи же крім сего переходити буде віз особовий прямо зі Львова до Бродів, став ся в наслідок сего удогідненя поїзд нічний ч. 1611 з Красного до Бродів цілком злишним.

Щоби однак не зменшати числа поїздів на тім шляху, переложено поїзд ч. 1611 на пору полудневу яко получене з поїздом особовим ч. 11 зі Львова.

Наглячій потребі збільшеня числа поїздів особових на шляху лавочняньскім заряджено вже з початком с. р. через переміну поїздів сезонових ч. 1717 і 1718 на просторі Стрий — Лавочне на курсуючі правильно через цілий рік. — Крім сего для піднесеня френквенції до хороших і здорових околиць при згаданім шляху, як також для піднесеня тих місцевостий будуть переходити від 15 червня до 30 вересня включно аж до Тухлї два поїзди сезонові, котрі досп курсували тілько поміж Стрийом а Сколем.

Заряджене се дозволить любителям сеї майже найкрасшої, а досп так мало посіщуваної части нашого карпацкого підгіря, на чотироразовий дуже догідний виїзд і поворот до Львова в протягу одної доби сезопу прогулькового.

Для більшого удогідненя комунікациї поміж Львовом а Бориславом, як і на жадане сторін інтересованих заведено попри істнуючих вже єще одно добре получене через вчаснійший відїзд поїзду ч. 1817 з Дрогобича до Борислава.

На зелїзници льокальній Львів - Янів не змінено в нічім розкладу їзди поїздів правильних. — Натомість недільний пополудневий поїзд сезоновий ч. 3257, для скороченя часу їзди, буде переходити до Янова без задержуваня ся в стациях посередних.

В цїли уможливленя довшого побуту в Янові, буде послїдний недільний поїзд відходити з Янова доперва около 9-тої години вечером.

— Чи се твоя донька?

— Нї швіст. (Жінки сестра).

— А маєш діти?

Піп замовк на хвилю.

— Маю 3 хлопці.

— Нехай їх Бог благословить!

Піп затих і глянув в огонь. Я обернув ся до дївчини, щоби побачити як она порає ся, бо мій жолудок почув особливий нахил до неї.

— Чи маєте велику задруґу (родинний круг) — спитав я попа звертаючи ся до него.

— Не богато. От що нас є...

Серед того відчинили ся від сьвітлиці двері показала ся якась старуха, з поморщеним лицем, запалими очима і беззуба, в білім чипци і закликала:

— Ходи но попе ходи!

Піп пішов у сьвітлицю.

— Чи то попова мати? — спитав я у дївчини.

— Теща.

Гляджу на дївча з під ока: Очи великі і лагідні, повіки з довгими рясницями.

Цїлий вираз лиця виявляв менї особливу повагу, нї на одній черти не міг я запримітити рухливости, що єї нагонює кров молодого житя; чого рідко на котрій дївчині не спостереже ся.

(Конець буде).

Вкінци замічає ся, що через порозуміне ся з зелїзницею північною Ціс. Фердинанда, з ц. к. упр. австр. угорск. Товариством зелїзниць держ. і з зелїзницею буштеградскою, позискали галицкі зелїзниці державні дуже догідне получене поміж Львовом а Прагою і Карльсбурґом через Прерів, Оломунець і ческу Трібаѵ. — Особливо поручає ся в тім взглядї поїзди поспішні ч. 3 і 4 в сезоні лїтнім від 1 червня до 31 серпня включно, бо виїхавши зі Львова о годині 2, мінут 55 по полудни, можна приїхати до Карльсбаду вже о год. 2, мін. 7 по полудни другого дня і на відворот, при виїздї з Карльсбаду о год. 2, мін. 25 по полудни, можна бути у Львові о год. 1, м. 35 по пол. слїдуючого дня.

Телеґрами.

Будапешт 26 цьвітня. Президент міністрів Сель виїздить нинї пополудни до Будапешту. Єго подорож стоїть в звязи з іменованем угорского міністра торговлї.

Петербург 26 цьвітня. В росийскій армії заволодів революцийний дух як між вояками так і офіцирами. Розкинено множество підбурюючих брошур.

Петербург 26 цьвітня. На місце уступившого міністра просьвіти ґенер.Ванновского, іменований міністром дотеперішний помічник міністрів Ценґер.

Льондон 26 цьвітня. Ходять вісти, що Штайн порозумівши ся з провідниками Бурів, виїхав до Европи для покінченя мирових переговорів.

Надіслане.

Всїлякі купони

і вильосовані вартістні папери

виплачує без почисленя провізиї або коштів

Контора виміни

ц. к. управ. гал. акц.

Банку гіпотечного.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2.	Замкненя місячні .	2 аркуші	„	5 „
3.	Інвентар довжників	аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників .	„	„	5 „
5.	„ уділів	„	„	5 „
6.	Книга головна	„	„	10 „
7.	„ лїквідацийна .	„	„	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„	10 „
9.	„ уділів членьских	„	„	10 „
10.	Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Ґете-Франко: Лис Микита (друге цїлком змінене видане) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 30 с. *Наші зьвірята 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дітий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. Нашим дітям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Брянчанінона 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Видання без образків.

***Читанка** ч. I., II., III., IV. оправні по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань** 2, розширене видане 40 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р. 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глїбова**: Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки**: Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Ґордієнко**: Картагинцї і Римляни 40 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский**: Прописи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по **40** сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історня педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь**: Подорож Ґулївера до краю Лїліпутів 50 с., **опр.** 64 с. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур**: Олімпія 70 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 К. **Др. Мих. Пачовский**: Замітка до науки руской мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, I. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко**: Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дітий 40 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка**: На прічках, оповід. 30 с., опр. 44 с. **Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси. 40 с. **А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін**: Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка**: істор. оповід. 64 с., опр. 84 с. **Марко Вовчук**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний“, поручений до бібліотек шкільних.

Дістати можна в книгарні Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропіґії.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).